

at dokumentere det. Nu foranlediger Hensynet til, at Udvalgets Forhandlinger ere private, at jeg ikke kan det.

Krabbe: Nogle af de Bemærkninger, som den højtærede Minister fremsatte i sit Foredrag, ere allerede blevne imøde-gaaede af forskellige Talere, der have haft Ordet. Dem skal jeg ikke berøre, men der er nogle andre Bemærkninger, som ikke ere imødegaaede; dem finder jeg det nød-vendigt at omtale med nogle Ord. Der er navnlig den Betragtning, som den højtærede Minister gjorde gældende ved Sammenstilling af den militære Straffelovgivning og Straffeloven i borgerlige Forhold. Jeg hævder vedvarende, at vil man indføre Pryglestraffen som Straffemiddel for Vold i borgerlige Forhold, er det en Nød-vendighed at gøre det Tilbageskridt at gennemføre den for Hæren og Flaaden. Det er ikke saadan, at Vedtagelsen vil lade Forholdet uberørt; der vil fremkomme en saa skrigende Disharmoni, at ingen fornuftig Lovgiver vil kunne blive staaende derved. Man behøver blot at tage §§ 115 og 116 i Straffeloven for Krigsmagten, som indeholde Straffe for Vold mod foresatte. Naar det er grov Vold, bliver Straffen Strafarbejde, men Voldsmændene blive ikke pryglede derfor. Ligesaa er det efter § 118, den foreskriver Straf for Vold mod Overmænd, der ikke ere foresatte; det er Strafarbejde, ikke Prygl. Men har Soldaten begaaet den samme Vold mod en civil, skal han prygles derfor. Endnu mere uforeneligt vil det vise sig at være, naar man tager Straffen for den militære, der begaar Vold mod en Skildvagt. Det er netop et Forhold, hvor der er en Plads for Bøllevirksomhed. Militær Bøllevirksomhed ved Vold mod Skildvagt vil blive straffet efter Straffelov for Krigsmagten, altsaa uden Prygl; samme Vold anvendt af en Soldat eller militær Befalingsmand paa en Mand, der gaar i civil Dragt ved siden af Skildvagten, bliver straffet med Prygl. Jeg tillader mig at mene, at det er saa fuldstændig uforeneligt, at ingen Lovgivningsmagt kan blive staaende ved en saadan Modsætning. Vil man indføre Pryglestraf i borgerlige Forhold for Vold, skal man være nødsaget til at gøre det Tilbageskridt at indføre den i Hær og Flaade.

Det var det væsentlige af, hvad jeg vilde tillade mig at sige. Men jeg kan ikke lade være endnu at tilføje en lille Bemærkning om Disciplinærstraffe i Tvangsarbejdsanstalter. Den højtærede Minister

sagde, at man kunde ikke drage nogen berettiget Slutning fra, hvad Fattigloven bestemmer angaaende Disciplinærmidler; thi, sagde Ministeren, de vare ikke bestemte for domfældte Personer, men for Lemmer; det var ikke akkurat disse Ord, men det var Meningen. Men det er en urigtig Forudsætning. Der var ogsaa den Gang mange domfældte i Tvangsarbejdsanstalterne. Jeg besøger selv Tvangsarbejdsanstalter og kender Forholdene der. Der hendsidde mangfoldige domfældte, og naar man i 1891 bestemte, at Prygl ikke maatte anvendes der, saa vidste man godt, at det var Forbryderne foruden Lemmerne, der her var Tale om. — En lignende Mangel paa fuldstændig Korrekthed i Parallellen gjorde den højtærede Minister sig skyldig i, naar han sagde, at for Arrestanter er det noget helt andet. Man skulde kunne ophæve Prygl som Disciplinærmiddel over for Arrestanter, uden at gøre det for domfældte, der sidde i Arresten. Nej, det er ikke rigtigt. Hidtil har man i Henseende til Ordens Haandhævelse behandlet alle, der sidde i Arresten, enten de ere domfældte eller Arrestanter, ens, og det med fuld Ret; for det er samme Forseelser — saadan noget, som at Manden i Arresten giver sig til at raabe, banke paa Døre og Vægge eller gøre andet Ustyr, som er uforeneligt med Anstaltens Orden. Den, der forser sig derimod, er over for Ordensbestemmelserne ganske den samme, enten han sidder under Undersøgelse eller som domfældt. Naar man mener det uhen-sigtsmæssigt og uberettiget at anvende Prygl over for dem, der sidde under Undersøgelse, bliver det ikke mere beret-tiget at prygle den, der sidder i Arresten som domfældt. — Den højtærede Minister siger som en Indvending mod Idømmelse af Strafarbejde, indtil anderledes kendes: men hvis den nu bliver anvendt saaledes, at domfældte kommer til at sidde paa Livstid, vil da dette være ønskeligt? Jeg svarer bestemt derpaa. Ja, det vilde være ønskeligt; thi er Manden virkelig saadan, at det ved gentagen og atter gentagen Undersøgelse af hans Færd findes, at han ikke er egnet til at gengives Samfundet, saa er det ønskeligste det, at han vedblivende er uskadelliggjort og bliver siddende ved det Strafarbejde, han er idømt. — Jeg er her nødsaget til at indskyde en lille Bemærkning over for det ærede Medlem for Assens (Berntsen), som indvendte, at det var for stor en Myndighed at give Politiet til at bestemme, om